

som vi beskrifvit. Omsider tilldrog sig en händelse, som var nära att förorsaka öfverstens död. Under sitt fälttåg på halfön hade han blifvit sårad i benet. Ett fall från hästen bröt upp såret på nytt och amputation blef oundviklig. Detta frälste hans lif, men han kunde icke längre deltaga i jagtens nöjen, fastän han ännu var i stånd att njuta af de mera behagliga forskningarna i naturen. Med sitt träben kunde han linka omkring huset och gräsvallen, ansa träden och tillse sina samlingar, hvilka talrikt förökad sig, medan Hugot vid alla tillfällen följde honom likt hans skugga. Emellertid begåfvo gossarne sig på jagtexpeditioner och samlade species alldeles som förut, och lifvet för dem alla förflöt nästan som vanligt.

Så förhöll det sig, då jag blef bekant med naturforskaren, hans trotjenare Hugot och hans tre söner — *jägargossarne*, hjeltarne i vår lilla bok.

Unge läsare, tillåt mig göra dig närmare bekant med dessa gossar. Jag hoppas du skall tycka om dem alla tre, och för någon tid känna dig belåten med deras sällskap.

III. Prinsens bref.

Det är en behaglig vårmorgon, då vi nalkas deras bostad. Vi inträda på gräsplanen genom en grind. Vi behöfva icke stiga in i huset, ty der finns ingen inne. Vädret är dertill för vackert, men alla äro ändock hemma; de äro på gräsplanen midtför huset och i verandan.

De hafva olika sysselsättningar. Öfversten är upptagen med att mata lammen, Hugot biträder honom och bär en korg, innehållande deras föda.

Ni skulle tycka att öfversten ser bra ut. Hans hår är hvitt som snö; så äro äfven mustacherna.